

[Hanne Reintoft.]

Her i den senere tid i den offentlige debat og også i valgkampen har de offentligt ansatte måttet tåle meget. Det er sandt for dyden meget, vi har måttet høre om vores manglende vilje til at gøre en indsats. Sygeplejerskerne yder den, det gør fysioterapeuterne også, og det er helt rimeligt, at vi skåner dem for yderligere konflikt og først og fremmest skåner de mange, mange mennesker, der ikke får den behandling, de skulle have.

Så vil jeg lige sige til sidst til finansministeren, at sygdom og brug for hospitalsbehandling kan alle komme ud for, også den velbærgede del af befolkningen, som jeg kan forstå at regeringen vil vise særligt hensyn.

Formanden:

Må jeg gøre opmærksom på, at der er tale om spørgetid. Dette indlæg indeholdt intet spørgsmål og er derfor ved siden af ved spørgetiden.

Stetter (KF):

Vi taler om patienter, og vi taler om sygeplejersker, men der er jo også en tredje part, de pårørende. Nu er det ikke noget, jeg går og spekulerer på til daglig, men når man har fået et par henvendelser fra pårørende, som er psykisk belastet, fordi et medlem af familien ikke kan blive indlagt, så bemærker man det alligevel.

Nu er det finansministeren, vi taler med her, men jeg vil gerne spørge, om ministeren ikke kunne rette henvendelse til socialministeren og høre, om sundhedsstyrelsen har kontrol med, hvor meget ventelisterne stiger i anledning af denne konflikt.

Finansministeren (Anders Andersen):

Der er jo flere parter i denne sag: der er finansministeriet, der er de kommunale organisationer, og der er sygeplejerskerne, og når det bliver nævnt, at man skal yde så og så meget mere, vil jeg gerne sige, at der må jo være en vis afbalancering af de resultater, man når frem til.

Jeg har det modsat hr. Stetter, der sagde, at han ikke hver dag gik og spekulerede på denne sag. Det gør jeg faktisk, for jeg vil meget gerne have denne konflikt afsluttet, det vil jeg ikke lægge skjul på, og jeg håber

også, det er muligt, som jeg sagde før, inden for en rimelig tid at få den afsluttet ikke alene af hensyn til de involverede parter, men også af hensyn til både pårørende og patienter, som berøres af denne konflikt. Om det hjælper noget at rette henvendelse til indenrigsministeren eller socialministeren, ved jeg ikke, men er der problemer, der skal opklares, skal det ikke mangle på det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Camre* (S) til socialministeren:

„Hvad agter ministeren at gøre for at sikre en sådan social indsats i alle landets kommuner, at restfattigdom ikke bevares på grund af visse kommuners svigtende sociale forståelse?“

(Spm. nr. 16).

Skriftlig begrundelse.

Aktuelt bragte den 24. december 1973 en artikel, der belyste et par konkrete sociale tilfælde i henholdsvis Pandrup og Brovst. I begge tilfælde er familier kørt ind i en social og sundhedsmæssig nedgang på grund af svigtende social bistand: manglende rådgivning, manglende økonomiske ydelser, manglende omskolingsindsats, manglende direkte hjælpeydelser osv.

De beskrevne tilfælde belyser klart sammenhængen mellem sociale og medicinspsykiatriske skadestilfælde, og jeg finder, at ministeren bør foranledige en undersøgelse af de konkrete sagers behandling eller mangel på sådan, jfr. Aktuelt's artikel.

Problemerne har imidlertid en mere generel karakter, idet de to omtalte kommuner, ligesom flere andre kommuner i landet, svigter deres sociale opgave, forebyggende såvel som behandlende. Dette fremgår af Aktuelt's oplysninger, som i øvrigt hidrører fra den kommunale håndbog og den kommunale årbog. Jeg citerer:

„I Brovst kommune var der statistisk den 1. april i år 321 børn i alderen indtil 2 år. Der var ingen vuggestuepladser. Gennemsnittet for hele landet var den 1. april, at 7,4 pct. af alle børn indtil 2 år kunne få en vuggestueplads.

I Pandrup kommune 379 børn i alderen indtil 2 år. Her var der heller ikke én vuggestueplads den 1. april i år.